

Flickan och Korpen

- Gunnar Grävling & Självförtroende -

Del 1

Flickan vandrade genom skogen nynnandes på en sång hon just kommit på. En sång bara för denna promenad och denna fina dag.

Löven hade blivit gula och börjat falla av alla lövträd i skogen. Ekarna började se nakna ut och vinden hade blivit kallare. Flickan tänkte:

“Tur att det finns både raggsockor och filtrockar, i rött!”

Plötsligt såg hon Gunnar Grävling stå precis vid bäckens kant och mumla för sig själv. Han såg inte glad ut tänkte Flickan. Så hon ropade:

“Kan jag hjälpa dig kära grävling?”

Han titta upp på Flickan och gnydde lite lågt innan han svarade:

“Den finns så fin mask på andra sidan bäcken, men jag vågar inte hoppa över!”

Flickan såg att det var verkligen sant, Gunnar var rädd, han vågade inte hoppa. Flickan stannade precis invid bäcken och tittade över bäcken. Där rann vattnet så stilla och den såg ganska ofarlig ut, tyckte Flickan. Hon satte sig på huk bredvid Gunnar och sa:

“Det är inte långt över och du, Gunnar, kan ju simma!”

Gunnar tittade in i Flickans ögon med en glansig blick, och sa:

“Ja, Flicka det kan jag, men jag är rädd.”

Gunnar fortsatte, med sina fina öron lite slokande:

“Rädd att ramla i, att bäcken för med mig nedströms, att jag kommer ända till havet och att jag drunknar i de höga vågorna som finns på havet.”

Flickan tänkte en stund och så sa hon:

“Det var många stor antaganden på en och samma gång, Gunnar.

Jag tror inte på någon av dem och att de skulle besannas!

Du har ju mig nu och jag finns ju till för att hjälpa så något hav och stora vågor blir det inte tal om, och om bäcken skulle föra med dig nedströms så låter familjen Bäver aldrig dig flyta förbi deras hus varken med eller utan din egen vilja. Bävurar är inte förtjusta i kringflytande grävlingar.”

Flickan lade sin hand runt Gunnars skuldror och sa:

“Jag hjälper dig över, du sätter dig i mitt knä och så hoppar jag över, vad tror du om det?”

Grävlingen så ut som han blivit stel av skräck vid tanken på ett hopp, sittandes i Flickans knä, över bäcken, men nickade lite halvt instämmande till förslaget

Del II

Sagt och gjort, Gunnar satt nu i Flickans famn och Flickan backade och tog fart inför hoppet, just som hon skulle hoppa kände hon hur någon tog tag i hennes kappkrage och plötsligt flög hon över bäcken med en livrädd Gunnar i sina armar. Flickan tjoade och ropade av ren och skär glädje:

“Korp, tack för att du finns!”

På andra sidan bäcken så satte Korp ned dem båda och Flickan satte ner Gunnar Grävling på marken. Gunnar såg lättade ut och log faktiskt lite mot dem båda.

Grävling tackade Korp hjärtligt med ett handslag och lufsade sedan iväg till den plats där han hade hört att det fanns så mycket mask.

Flickan tittade på Korp glädjestrålade och skrattade. Korp log och sa:

“Kan jag erbjuda dig en flygtur hem?”

Flickan var redan på väg upp på Korps rygg när hon svarade:

“Ja, du min fina gubbe, det tackar jag inte nej till, men kom ihåg att vi måste hämta Gunnar ikväll så han kommer hem igen.”

Korp nickade och så flög de, över skogen och de rundade skäret som låg i skogens kant mot havet. Därifrån kunde man se Flickan lilla röda stuga, klipporna, trädgården och hängmattan.

“Åh, vad fint jag har det”, tänkte Flickan.

Korp landade på gräsmattan och Flickan skyndade sig av för att springa in och sätta på tevatten, ta fram fika bröd, filter och göra i ordningen en bricka så att vännerna kunde sitta länge i trädgården innan det var dags att hämta Gunnar Grävling igen.

När allt var klart och Flickan konkat ut både bricka och filter så satte sig de båda till rätta. Flickan tog av sig hatten och sina gummistövlar och låg stilla och tittade upp i himlen. Korp hade burrat upp sin fjädrar och lagt sig på filten och såg ut att fundera. Flickan var den första som sa något.

“Korp, varför var Gunnar så rädd, bäcken är ju så liten och inget kan ju ens hända om man skulle ramla i?”

Korp tog ett djup andetag och sa:

“Vet du, Flicka, att vara rädd, det kan man vara för mycket. Allt man inte kan men ändå måste göra, allt okänt som livet innehåller, allt som man är rädd att misslyckas med och allt man är rädd att förlora.”

Flickan utbrast:

“Det låter ju jämrans otäckt att vara rädd och så missar man ju att ha roligt.”

Korp tittade på Flickan och svarade:

“Du Flicka är modig, och då är det svårt att förstå att man kan vara rädd!

Men jag tänker så här, rädsla är en bara en känsla. Den behöver inte vara sann och den kan komma när som helst och om lite vad som helst. Problemet är inte att känslan finns utan hur vi kan leva och göra för att behöva känna så lite som möjligt på just den känslan som rädsla är. Och vara modiga fast vi är rädda, så vi kan mota bort den så att vi får leva.”

Flickan svarade lite bister:

“Vadå leva mer? Vadå, tar rädslan bort en del av livet?”

Korp svarade ganska fort för att vara Korp:

“Nej, rädslor som inte behöver finnas, gör att vi får mindre innehåll i livet som är glatt och får oss att utvecklas som varelser. Vi får se och uppleva färre saker som är roliga på den tid vi har på jorden om vi måste vara rädda för olika saker eller händelser hela tiden.

Korp fortsatte:

“Titta nu på Gunnar och hans önskan om maskarna på andra sidan bäcken. Om vi kanske inte hade hjälpt honom så kanske han aldrig kommit dit. Det gäller att se sina rädslor, förstå när man behöver hjälp och fråga efter hjälpen så man övervinner bäckar eller andra hinder i livet som skulle göra allt roliga om det inte fanns. Ja, som med dig och Gunnar, han tackade ja till din hjälp, min fick han på köpet!”

Flickan skrattade ett kluckande skratt när hon tänkte på att Korp hade hjälpt henne och Gunnar och att Gunnar, helt utan sin egen vilja, hade fått flyga!

Flickan låg med en halväten mazarin i handen och tycket livet just nu var härligt.

Flickan kände sig mätt av alla godsaker, solen började bli kallare igen. Korp sjön lite tyst för sig själv där han låg på filten bredvid Flickan.

Flickan hoppade upp på benen, och utropade:
"Det är dags min vän att hämta vår andra lilla vän."

Sagt och gjort, så flög de två vännerna igen. Där var bäcken och snart tänkte Flickan borde vi se Gunnar....
Men ingen Gunnar syntes till, alls....

Konstigt tänkte Flickan. Korp girade några varv över skogen där de lämnat Gunnar men Gunnar var som uppäten av skogen.

"Var hade han tagit vägen?", tänkte Flickan. Hade ån tagit honom och havet slukat honom ändå. Rädslan steg i Flickan och började kännas som en boll av elände i magen. Korp skrattade plötsligen till och kraxade:

"Där Flicka,
där är Gunnar!"

Gunnar hade gjort en lite vimpel av en gren och viftade ihärdigt med vimpeln mot de båda flygande vännerna från sin lilla kulle vid grytet.

Flickan och Korp landade och Gunnar skrattade gott och sa:

"Välkomna kära flyg- farare, som ni ser är jag redan hemma!"

Flickan kramade Gunnar och sa:

"Jag blev både rädd och orolig, och började plötsligen tro att alla hemskheter hade hänt dig..."

Gunnar skrattade lite och kliade sig med en labben på den andra och sa:

"Jag kom på det Flicka, jag måste bara tro på mig själv! Då klarar jag allt och lite rädsla har aldrig skadat så länge man vågar gå emot den!"

Han fortsatte lite levnads klokt:

"Jag tänker att misslyckas det man göra hur många gånger som helst, lyckas det

behöver man bara göra en gång... då vet man att man klarar det!”

Flickan och Korp skrattade gott och av välbehag efter Gunnars kloka ord.

“Ja, sa Flickan!”

“Du har rätt, Gunnar, och nu kan du både äta så mycket mask du vill och komma dit och hem alldeles själv.”

Gunnar tittade ner i gräset och såg plötsligen lite sorgsen ut. Flickan frågade:

“Är något på tok, Gunnar?”

Gunnar svarade med lite eftertänksamhet:

“Nej, då Flicka. Bara det att det är skönt att ses och få hjälp ibland så jag vill inte att min självständighet gör att vi ses mindre.....”

Flickan tog ett jämfota hopp fram till Gunnar och kramade honom hårt.

Del III

Flickan sa lite tyst med ändå med eftertryck:

“Jag hjälper dig alltid, vare sig du behöver mig eller inte. För det är, så, vänner gör.”

Vännerna bestämde att om en vecka skulle

de hoppa stav över ån och fika tillsammans. Eftersom när man inte är rädd längre så kan man göra mer som man vill!

Flickan satt på Korps rygg igen på väg hem till det röda huset. Hon kände sig lättad över att allt gått bra för Gunnar och att han blivit så “själv- klok” på kuppen.

När Korp satte ner Flickan på trappan och kramade henne länge. Det kändes som hon ville det, tänkte Korp.

Hon sa inget utan log bara och Korp lyfte sin kropp från trappan och kraxade:

“Du, Flicka, är den finaste lilla röd- stövel- bäck- hoppar- vän alla skogens djur kan ha!”

När Korp inte syntes längre över trädtopparna satte sig Flickan på trappan med Hund i knät, hon grät en enslig tår... men bara av lycka!

